

Cartea de față reprezintă o selecție tematică
din volumul *Viața mea în Hristos*,
apărut pentru prima dată la Editura Sophia în 2005.

SFÂNTUL IOAN DE KRONSTADT

Puterea mea este Dumnezeu

Învățăături de credință ortodoxă

În românește de Boris Buzilă

editura
Σοφία

București

cum apostolii au lăsat totul și l-au urmat Lui. Iar tot cel ce voiește să-I urmeze lui Hristos și să ajungă acolo unde a ajuns El, acela trebuie să se lepede de sine și să-și ia crucea sa (cf. *Matei* 16, 24; *Marcu* 8, 34; *Luca* 9, 23), asemenea lui Hristos și apostolilor, și să-I urmeze lui Hristos-Dumnezeu, plinindu-I poruncile și necruțându-și puterile în nevoințele cele săvârșite spre slava lui Dumnezeu și pentru a sa mântuire. Punând în lucrare în viața noastră această istorisire evanghelică despre lăsarea mrejelor, ne vom închipui fără de voie toate cele pământești – începând cu trupul nostru și sfârșind cu cel din urmă lucru de care purtăm grijă – asemenea unor mreje care pot fi lesne sfâșiate.

Să nu uităm că viu este Dumnezeu, Cel ce dăruiește viață tuturor, după cum vie este și Maica Domnului, și îngerii, și sfinții, care ne ascultă întru Dumnezeu.

Cuprins

Prețuiește fiecare cuvânt, creștine!	5
Omul își are obârșia în cuvântul lui Dumnezeu.	12
Domnul este Adevărul	20
Biserica este „stâlp și temelie a adevărului”	24
Noi suntem Biserica lui Hristos	30
Biserica – casa Tatălui celui ceresc	36
Icoanele sunt o trebuință firească a omului	44
Crucea – puterea lui Dumnezeu.	60
Dumnezeu este Tatăl, Cuvântul și Duhul	65
Dumnezeu este Cel ce este.	81
Fără Mine nu puteți face nimic.	90
Domnul ne este tuturor toate	96
Domnul se află în tot locul și El este totul	105
Numele lui Dumnezeu este Însuși Dumnezeu	111
Hristos, Dătătorul de viață	114
Duhul Sfânt, Mângâietorul	130
Lumea, ca zidire a Dumnezeului celui viu și preaînțelept	142
Biruința duhului asupra materiei	151

Dumnezeu este Lumină nezidită, ce covârșește orice lumină zidită	164
Dumnezeiasca Liturghie	175
Hristos este Pâinea vieții	181
Însuși Hristos dă mărturie pentru adevărul Sfințelor Sale Taine	192
Preasfânta Fecioară, de Dumnezeu Născătoarea	198
Sfinții îngeri și cereștile puteri	206
Sfinții lui Dumnezeu	210

Comenzi:
www.librariasophia.ro

Difuzare:
SUPERGRAPH
Str. Ion Mînulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Vă așteptăm la
LIBRĂRIA SOPHIA
str. Bibescu Vodă nr. 19,
040151, București, sector 4
(lângă Facultatea de Teologie)
tel. 021-336.10.00; 0722.266.618
www.librariasophia.ro

Redactor: Anca Fantaziu

© Editura Sophia, pentru ediția prezentă

Traducerea a fost făcută după originalul în limba rusă: *Moia jizn' vo Hriste*, Izdanie knigoprodavța A.D. Stupina, Moskva, 1899.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IOAN DE KRONSTADT, sfânt

Puterea mea este Dumnezeu: învățături de credință ortodoxă /
Sfântul Ioan de Kronstadt; în românește de Boris Buzilă – București:
Editura Sophia, 2022

ISBN 978-973-136-885-6

I. Buzilă, Boris (trad.)

Prețuiește fiecare cuvânt, creștine!

Cuvântul lui Dumnezeu va dăinui din veac în veac și va rămâne pururea viu și lucrător

Cuvântul cel scris al lui Dumnezeu glăsuiește mai adevărat și mai limpede despre lume decât lumea însăși și orânduirea scoarței pământului. Cuvântul firii este zăvorât întru ea și nu poate înfățișa nimic deslușit de la sine, ci rămâne literă moartă, fără de grai. „Unde erai tu – omule – când am întemeiat pământul?” (*Iov* 38, 4) Țe aflai oare lângă Dumnezeu când a întocmit lumea? „Cine a căutat în adânc Duhul Domnului și cine L-a sfătuit pe El?” (*Isaia* 40, 13) Iar voi, geologilor, vă laudați că ați descoperit gândul Domnului în scoarța pământului și întăriți aceasta în pofida Cărții celei sfinte a Facerii. Dați mai multă crezare slovelor celor moarte ale scoarței pământului, ale țărânei celei neînsuflețite, decât cuvintelor de Dumnezeu insuflăte ale marelui proroc și văzător de Dumnezeu Moise.

Ce poate fi mai puternic, mai neclintit și mai nepieritor decât cuvântul? Prin cuvânt a fost zidită lumea, prin cuvânt se și ține. Dumnezeu „ține toate cu cuvântul puterii Sale” (*Evrei* 1, 3). Și totuși, noi, cei păcătoși, ne purtăm față de cuvânt atât de ușuratic și fără de grijă. Se află oare vreun lucru căruia să-i arătăm mai puțină cinstire decât cuvântului? Sau ceva care să ne fie mai nestator-

nic? Ce aruncăm din noi, în fiecare clipă, așa cum am lepăda o întinăciune, dacă nu cuvântul? Ticăloși mai suntem noi, oamenii! Cât de nesimțitori suntem față de un giuvaier atât de scump! Nu ținem seama că printr-un cuvânt rostit de o inimă credincioasă și iubitoare putem săvârși minuni atât în viața și în sufletul nostru, cât și în viețile și sufletele semenilor noștri – de pildă, atunci când ne rugăm, când suntem la dumnezeieștile slujbe, când propovăduim ori când săvârșim Sfintele Taine! Prețuiaște fiecare cuvânt, creștine! Fii cu luare-aminte la cuvânt! Fii statornic în cuvânt! Dă cuvântului lui Dumnezeu și cuvintelor oamenilor sfinți încrederea ce i se cuvine cuvântului vieții. Adu-ți aminte că cuvântul este început al vieții.

Așa cum vorbirea vădește cugetul și inima omului – adevărind că este o Înțelepciune nevăzută, de sine stăpânitoare și ziditoare –, iar prin graiuri care îi învederează înțelepciunea, omul scoate și suflare de duh, într-un chip oarecum asemănător, Cuvântul lui Dumnezeu ni-L descoperă pe Tatăl, Înțelepciunea cea săvârșitoare a toate, iar prin Cuvânt purcede din Tatăl și veșnic Se arată oamenilor Duhul cel Sfânt de viață Făcătorul, Cel care este puterea Celui de Sus – „Cu puterea Celui Preaînalt te va umbri.” (*Luca* 1, 35) De aici putem pricepe și cuvintele Mântuitorului: „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaște nimeni, decât numai Fiul și cel căruia va voi Fiul să-i descopere.” (*Matei* 11, 27) Ai văzut? Numai Fiul Îl arată lumii pe Tatăl, după cum și cuvântul nostru vădește ceea ce mintea păstrează tainic în suflet. Iată ce unitate strânsă se află între Tatăl și Fiul! Și fiecare Persoană a Sfintei Treimi are de-sine-stăpânirea și – ca să spunem așa – propria Sa lucrare. Pentru

aceasta le grăiește Mântuitorul ucenicilor: „Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi.” (*Ioan* 16, 7) Slavă Ție, Fiule al lui Dumnezeu, Cel ce ne descoperi nouă taina Preasfintei Treimi – Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt! Cuvântul Tău este adevărul. Cu toții laolaltă și fiecare în parte prin ale Tale cuvinte viem. Ele sunt dulceața noastră, pacea noastră și viața noastră – îndeosebi cuvintele despre Duhul cel Mângâietor.

Caută a pricepe cu ochii minții, pe cât îți stă în putință, Catotputernicia și măreția Cuvântului celui ipostatic al lui Dumnezeu. El grăiește, și cuvântul Său capătă numaidecât multe și felurite forme de viață. Spune: „Să fie lumină!” și se face lumină. Zice: „Să fie o țarie!” și de îndată se ivește țaria. Zice: „Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul...” „Să fie luminători pe țaria cerului..., să mișune apele de vietăți” (*Facerea* 1, 3-20), și toate se înfăptuiesc după cuvântul Său. Întocmai precum glasul unui voievod de oaste, răsunând în văzduh și ajungând la urechile oștenilor, îi pune pe aceștia în mișcare, potrivit vocii sale, îi orânduiește pentru luptă și îi face să înfăptuiască anumite lucruri, împlinindu-și astfel prin ei doririle și țelurile sale. Închipuiește-ți cea masă a materiei menită zidirii. Cum s-au format din pământ, la cuvântul lui Dumnezeu, munții. Închipuiește-ți tumultul apelor care s-au adunat în oceane, mări, râuri și izvoare. Cum a apărut, dintr-odată, la un singur cuvânt al lui Dumnezeu, Cel ce este Făcător a toate, văzduhul și nemărginita felurime a lumii vegetale. Închipuiește-ți cum au apărut și au strălucit luminătorii cei cerești, începându-și mișcarea cea fără de sfârșit. Cum au fost treziți la viață dintr-odată

peștii, păsările, târâtoarele și fiarele, iar în cele din urmă omul. Și toate acestea – afară de om – au fost zidite din aceeași materie fără formă sau, mai bine zis, din cele patru stihii neînsuflețite, fără formă și lipsite de viață. Cum să nu se minuneze mintea de toate acestea! „Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut.” (Psalmul 103, 25) Chiar și acum Stăpânul plăsmuiește din materie tot ceea ce voiește. El zice și se face – preface pâinea și vinul în Trupul și Sângele Euharistiei.

Cuvântul lui Dumnezeu este Ziditorul și Dumnezeul nostru, și orice rostire a Sa este adevăr și faptă. Nici cuvântul nostru n-ar trebui să fie altfel, căci suntem zidiți după chipul lui Dumnezeu. Așadar, și cuvântul tuturor fapturilor celor cuvântătoare trebuie să fie adevăr și faptă, precum cuvântul cel binevestitor al Arhanghelului către Zaharia și către Fecioara Maria. Cuvântul îngerilor și al sfinților a fost întotdeauna așa. Însă după ce a căzut de la Dumnezeu, diavolului nu i-au mai rămas spre întrebuințare decât umbrele cuvintelor și ale cugetelor, ele fiind lipsite de adevăr, nezugrăvind miezul lucrurilor, fiind doar minciună și rod al închipuirii. Și întrucât fiecare cuvânt al lui Dumnezeu-Cuvântul înseamnă viață, cuvintele diavolului nu sunt decât minciună și moarte – asemenea tatălui lor. Minciuna este ea însăși moarte, căci ceea ce a căzut din viață în moarte pricinuieste în chip firesc moartea sufletului.

Domnul a rostit cuvânt de făgăduință, și cuvântul Lui se va împlini. Va grăi El oare și nu se va împlini? Domnul rânduiește legile naturii, statornicia și nestrămutarea lor, ca pe o dovadă a adevărului făgăduințelor Sale.

Cuvântul lui Dumnezeu este totuna cu Dumnezeu Însuși. Drept aceea, nu șovăi a crede în tot cuvântul lui Dumnezeu, căci cuvântul Său este totodată și faptă. Și cuvântul tău trebuie să fie numaidecât faptă. Dacă ți-ai dat cuvântul, îl vei împlini negreșit. Pentru aceasta, și atunci când ne rugăm, cuvintele pe care le rostim trebuie să fie faptă și adevăr, iar nu minciună, fățarnicie și lingșire. Acum și pururea și viața întregă.

Când Îl veți auzi pe Dumnezeu grăind, să socotiți cuvântul Său drept faptă – fie deja împlinită, fie una care se înfăptuiește în acea clipă, fie pe cale de a fi împlinită.

Cuvântul trebuie cinstit și din pricină că Domnul, Cel Unul și nedespărțit în Treime, Care pretutindenea Se află și pe toate le săvârșește, Se poate sălășlui și într-un singur cuvânt. Pentru aceasta se și spune: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert” (Ieșirea 20, 7), căci într-un singur nume stă Însuși Domnul, Ființa cea nealcătuită și simplă, Cel Unul slăvit în veci.

În fiecare cuvânt Se află Dumnezeu-Cuvântul, Cel ce este Ființă simplă. Cu câtă luare-aminte trebuie să rostim cuvintele, cu câtă smerenie și băgare de seamă, așa încât să nu-L mâniem pe Dumnezeu-Cuvântul, dimpreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i dăruiești aceeași luare-aminte și cinste ce se cuvin unui om viu. Fii întru totul încredințat că cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, asemenea unei ființe vii, a unui înger, și înzestrat fiind cu o subțirime duhovnicească, „pătrunde până la despărțitura sufletului și duhului, dintre încheieturi

și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii” (*Evrei 4, 12*). Cuvântul lui Dumnezeu este Dumnezeu Însuși. Drept aceea, atunci când grăiești, să crezi că ai de-a face cu oameni vii, iar nu cu făpturi moarte, cu făpturi lucrătoare, iar nu neputincioase și neînsuflăte. Trebuie să știi că se cade a rosti fiecă cuvânt cu credință și cu nădejde. Cuvintele sunt mărgăritare vii: „Nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor.” (*Matei 7, 6*)

Ce legătură se află între cuvânt și faptă? Cuvântul lui Dumnezeu a chemat dintru neștiință la ființă lumea cea văzută și cea nevăzută. Cuvântul în gura lui Dumnezeu-Cuvântul este faptă. Drept aceea, cuvântul și fapta trebuie să fie nedespărțite, așa cum nici sufletul și trupul nu pot fi despărțite în ființa lor. Cel ce păzește și urmează cuvântul lui Dumnezeu cu credință și statornicie – pentru care cuvântul înseamnă și faptă –, acela săvârșește și acum lucruri slăvite și preaminunate, căci cu toții ascultă de cuvântul său: demonii se supun, bolile se tămăduiesc, iar cinstea oamenilor se întărește.

Cuvântul este chip al adevărului – este adevărul însuși, viață și faptă. Cuvântul merge înaintea oricărei ființe, oricărui lucru, ca Pricină a vieții acestora, a celor trecute, a celor de față și a celor ce vor să fie. „Eu sunt Alfa și Omega – zice Domnul Dumnezeu –, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul.” (*Apocalipsa 1, 8*) Așa glăsuiește Cuvântul cel făcător a toate al Tatălui. Întru El – Cuvântul – se află pricina tuturor făpturilor celor ce sunt, celor ce au fost și celor ce au să fie.

Nu uita că fiecă cuvânt cuprinde întru sine o faptă care are puterea de a se împlini. Trebuie să crezi însă

neșovăielnic în puterea cuvântului, în puterea lui cea ziditoare. La Dumnezeu, cuvântul este nedespărțit de faptă. Nici un cuvânt nu se va întoarce de la El fără a se fi înfăptuit. „Că la Dumnezeu nici un cuvânt nu este cu neputință.” (*Luca 1, 37*) Așa trebuie să fim și noi, căci suntem chipuri ale Cuvântului, iar Cuvântul s-a unit în chip vădit cu noi, prin întrupare, cea care ne-a îndumnezeit, făcându-ne părtași Firii celei dumnezeiești.

Cuvântul lui Dumnezeu este faptă, viață și ființă. Existența din Cel ce este, viață din Viață, adevăr din Adevăr. De la diavolul, cel ce a căzut din trufașă închipuire, voind să-și însușească ceea ce este cu neputință de însușit, care s-a lepădat de viață și de adevăr, vine visarea cea deșartă și minciuna, iar din moarte – moartea.

Fiecă cuvânt al Stăpânului este viață duhovnicească sau materială, căci Domnul este Cel ce este și Ziditorul. Stăpânul, Domnul Dumnezeu, este atotputernic, fiind Duh nemărginit, putere fără de hotar și înțelepciune desăvârșită. Și fiecă gând al Său este sau se poate face de îndată, după a Sa voie, faptă ori poate prinde viață.

Si singuri vă puteți da seama că omul nu moare nici când cu cuvântul, ci rămâne nemuritor prin cuvânt și vorbește și după moarte. Eu voi muri, dar voi vorbi și după moartea mea. Câte cuvinte nemuritoare viază printre oameni, pe care le-au lăsat în urma lor cei morți, plecați de multă vreme dintre noi, cuvinte care continuă să dăinuie uneori pe buzele unui întreg popor! Câtă viață cuprinde întru sine cuvântul, fie acesta și omenesc! Cu atât mai vârtos cuvântul lui Dumnezeu: el va dăinui din veac în veac și va rămâne pururea viu și lucrător.

Omul își are obârșia în cuvântul lui Dumnezeu

*Primește cu evlavie fiecui cuvânt și fiecui învățătură a
cuvântului lui Dumnezeu și a scrierilor Sfinților Părinți*

Am un Dascăl care îmi dăruiește viață, iar fiecui cuvânt al Său este cuvânt al vieții – așadar, cuvânt al adevărului. Cred cu desăvârșire întru El, însă toate cele ce se grăiesc împotriva Lui – fie în cugetul meu, fie în inima mea, fie de către oameni – le socotesc a fi minciună și moarte a sufletului.

Fieci cuvânt al Sfintei Scripturi, fieci cuvânt al dumnezeieștii Liturghii, Utreniei, Vecerniei și fieci cuvânt din rugăciunile ce se rostesc la Sfintele Taine și ierurgii cuprind întru sine o putere deosebită, asemenea semnului cinstitei Cruci celei de viață făcătoare. Un astfel de har îi este propriu fiecărui cuvânt grăit în Biserică, datorită Cuvântului celui ipostatic al lui Dumnezeu întrupat, Capul Bisericii, Cel ce sălășluiește în Biserică. O putere proprie are și tot cuvântul cel cu adevărat ziditor, mulțumită Cuvântului lui Dumnezeu celui simplu, care pe toate le plinește. Cu câtă luare-aminte, evlavie și credință se cade a rosti fiecui cuvânt! Căci Cuvântul este Însuși Făcătorul-Dumnezeu, iar prin Cuvânt toate au fost aduse dintru neființă la ființă.

Cuvintele de mântuire, scrierile Sfinților Părinți, rugăciunile și mai cu seamă însăși învățăturile Cuvântului celui Ipostatic sunt cu adevărat apă vie. Apa este curgătoare, iar cuvântul curge și el precum apa. Apa împospătează și însuflețește trupul, iar cuvintele de mântuire însuflețesc și ele sufletul, umplându-l de pace și de bucurie sau de umilință și de zdrobire a inimii pentru păcatele sale.

Primete cu evlavie fiecui cuvânt și fiecui învățătură a cuvântului lui Dumnezeu și a scrierilor Sfinților Părinți, precum și cele ale feluritelor rugăciuni și cântări pe care le auzim la biserică ori le rostim noi înșine acasă, căci toate acestea sunt suflare și cuvânt al Duhului Sfânt. Altfel spus, însuși Duhul Sfânt mijlocește pentru noi și prin noi „cu suspine negrăite” (*Romani 8, 26*).

Dornici să-și desfăteze auzul, își vor grămădi în „vățători după poftele lor.” (*II Timotei 4, 3*) Oare nu aceasta fac astăzi mulți dintre mireni și chiar și multe fețe bisericești? Oare nu-și alege ei înșiși învățători care să le mângâie auzul? Nu vor să învețe de la Învățătorul cel Unul – Hristos –, din Evanghelia Sa, de la Biserica Sa, ci de la jurnaliștii cei lumești, foiletoniști, romancierii, poeți și actori, zicând: „Ah, cât sunt de plăcuți și plini de învățăminte!” Și chiar dacă nu vor mărturisii prin cuvinte, vor grăi prin faptele lor: „Nu ne mai trebuie nici Evanghelia, nici Biserica cu slujbele sale cele dumnezeiești și nici Tainele ei cu propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu. Doar avem atâția învățători buni, de la care primim atâtea învățăminte!” Doamne Iisuse Hristoase, iată până unde am ajuns! Am lepădat cuvintele Tale.